

դեւ. երբեմն թէ՛ գրեանքն 'ի Բերիայ առ Հիւսպատոսն են , եւ երբեմն զայլ ինչ . խնացեալ դատաւորին զմիտս նորա 'ի պատ 'ի պատ բանիցն , և զանտեղի ամբաստանութիւնս նոցին 'ի Դուռն՝ հրամայեաց ելանել յատենէ իւրմէ , Հայոց եւ Յունաց ունել զիրաւունս ըստ առաջին սովորութեան իւրեանց :

Իսկ Մարինոս Լատին այլ իմն եղանակաւ յառաջ բերէ զայս խնդիր 'ի Պատմութեան Ս. Երկրին , ուր ասէ՝ « Եպիսկոպոսն Հայոց յարոյց վէճս վասն աշտանակաց Պատանատեղւոյն , զի Լատինք արգելին զնոսա լուցանել զմամեղէնս նոցին . թէպէտ բոլոր կալան իբրեւ տէր իրաւանց , և ստացան Հայք զտեղին » : Եւ յետ ոչ բազում ժամանակի՝ Յոյնք միջնորդութեամբ դատաւորաց համարձակ եղին անդ զաշտանակս , և մնաց Լատինաց մի միայն լապտեր :

Թէպէտ և մերժեցան Լատինք յերեսաց Դատաւորին , և առ ոչ ինչ համարեցան ամբաստանութիւնք նոցին , այլ ոչ երբէք յետս կացին 'ի խորհրդոց իւրեանց , զի անդադար կադ և կռիւ էր 'ի Տաճարին Ս. Յարութեան , 'ի մէջ Հայ եւ Լատին միաբանաց , զի զկծեալ իմն էին 'ի բանից Գրիգորի Պատրիարքի , և խորհէին չարիս հասուցանել նմա , նեղել և տաղնապել զնա , նմին իրի և յայտնապէս բոլոր կալան առ գլխաւորս ազգին Հայոց 'ի Կոստանդինուպօլիս , բառնալ զայն յերուսաղէմէ և զայլ ոք դնել 'ի տեղի նորա , և զայլ յայտնի և դալտնի բանս սողտանաց խօսէին զնմանէ , զորս չհամարիմք արժանի յիշատակելոյ աստ : Իսկ Գրիգոր Պարոն Տէր նեղեալ 'ի հալածանաց աստի , բազում անգամ բոլոր կալաւ 'ի Դուռն . նոյնպէս և զլիաւորք ազգին 'ի Թագաւորեալ քաղաքի անդ , յայտնապէս խօսէին և ամբաստան լինէին զԼատինաց . թէ ընդէ՞ր նեղեն և տաղնապեն զՊատրիարքն եւ զմիաբանութիւնն այնպիսի յանդգնութեամբ , յեղծումն և յապականութիւն լինին՝ եւ առիթ կորստեան դարաւոր իրաւանց ընդ հանուր ազգին : Եւ դուռն Օսմանեան ոչ անտես առնէր զխնդիրս նոցա , որպէս յայլ ամենայն դէպս , նոյնպէս և յաղաքս խնդրոյս այսմիկ գրեցաւ հրովարտակ սանձել զբռնութիւնս Լատինաց՝ բառնալ 'ի միջոյ զխառնութիւնսն : Եւ վասն Պատանատեղւոյն պատուիրէր՝ վարիլ